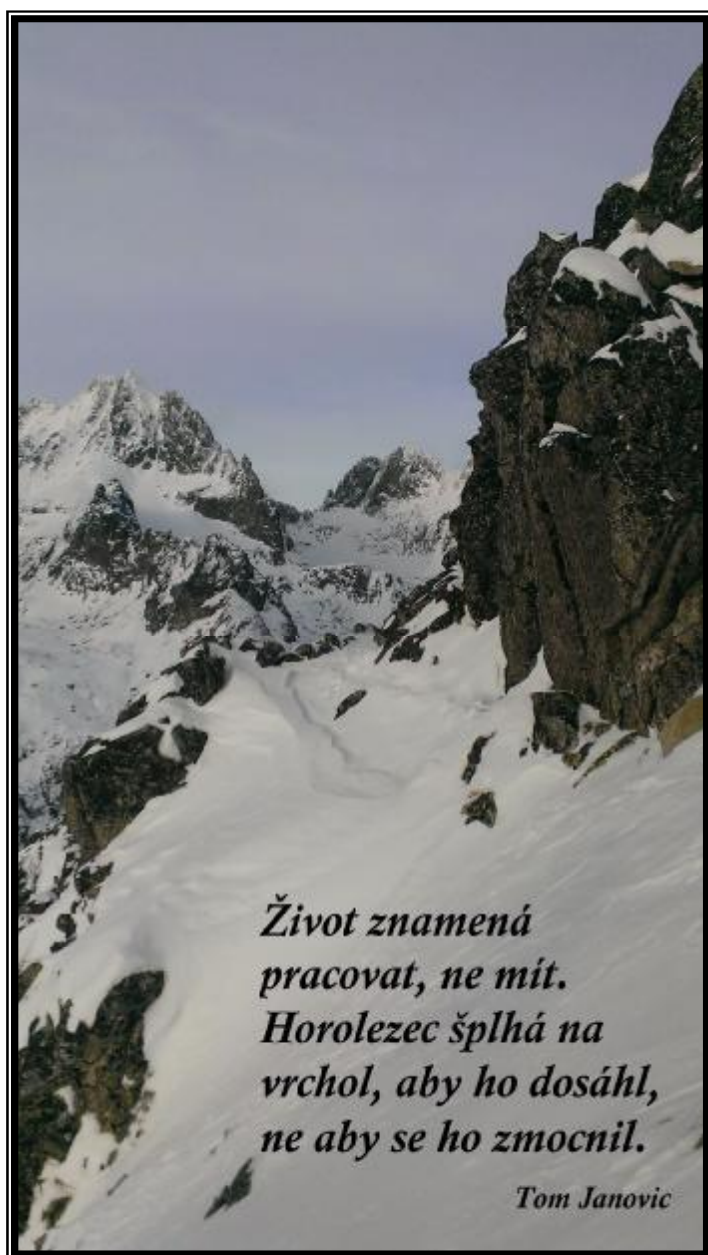

Úvodní slovo ...

Vysoké Tatry - Tupá

10. - 11. 2. 2014

Blahouš Kluc

„Pán umí číst, nebo neumí číst?! Číst umí, ale nemá rozum. To je ono, nemá rozum!“ Trpělivě naslouchám monologu ukrajinské babky od záchodku na Černém Mostě po tom, co jsem jemně zatáhl za dveře, kde bylo napsáno: „Vchod vedle, nelomcovat dveřmi.“ A paní, rozkročmo tak, abych jí nemohl obejít, pokračuje: „Vy Češi jste prasata, támhle nechaj bordel v kabince, strašnej smrad a víte co?! S úsměvem kroutím hlavou. „A buzeranti tu nechávají na prkýnku semeno.“ Chci utéct, že už na záchod nepotřebuju, ale ona mě táhne k záchodům, zapláceno mám, a tak jdu alespoň na malou. A pak do mě tlačí další řeči, takže odcházím s plným břichem a bolehlavem pryč. Že vám tento úvod přijde nemístný?! Někdy prostě lezecká akce začíná a probíhá naprd. Ludvajs mě s víc jak půlhodinovým zpožděním vyzvedá na Černém Mostě. Frčíme do Vysokých Tater do našich bratrských hor. Po několika hodinách se střídáme na pozici řidiče a začíná šichta, kdy prší a sněží ze tmy ze všech stran. Zcela vyčerpaní dojíždíme kolem půlnoci na zastávku električky Popradské pleso (1250m). Okamžitě uleháme a po pár hodinách se probouzím vymrzlý, ačkoliv mám kvalitní spacák. Nafukovací karimatka je píchlá a nepomáhá od chladu znovu nafouknutí ani moje 5mm Eva karimatka.

Tupá s výstupovou trasou Banán

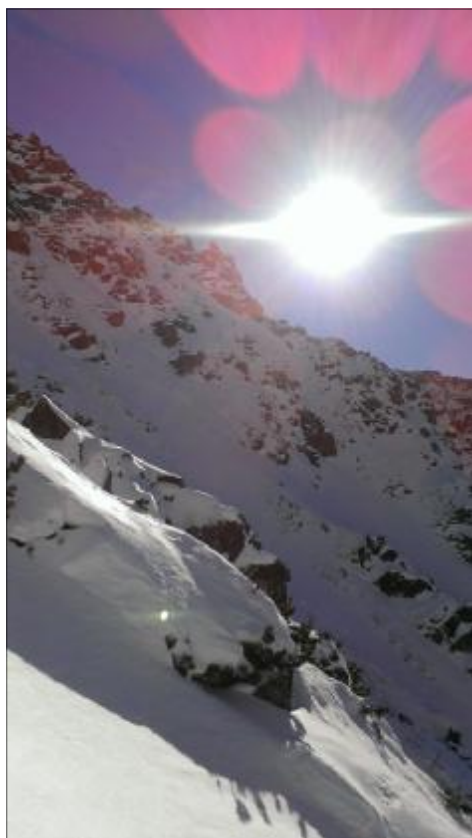
Po šesté hodině se nám sice nechce, ale vstaneme. Nad ránem nasněžilo 15cm nového prachu, ale i tak vcházíme do slunného rána s úmyslem lézt, neboť lavinovka v minulém dni byla na stupni 1. V půl osmé stoupáme zasněženou krajinou po modré značce a po hodině se zapisujeme v Chatě Popradské pleso (1494m). Čas příchodu určuju na 17.00 hod., protože jsem optimistou a říkám si, že cestu Banán II (IV)/500m převýšení/ na Tupou (2284m) sfoukneme za pár hodin. Ve Zlomiskové dolině, kterou se přistupuje pod stěnu (může se i po červené, záleží na sněhových podmínkách) stoupají tři horolezci, a tak se vydáváme po jejich stopách. Dle očekávání je sníh nenosný, ale v jejich stopách se jde celkem dobře. To platí do doby, než se oddělujeme pod náš nástup. V suťovisku, které je pokryté záludnou vrstvou sněhu, sklouzávám, ničím nenávratně hůlky a narážím si zadek. Nazujeme mačky, Ludva ještě upravuje výstroj, a tak 200m převýšení pod stěnu zakončuju asi 50m stoupání ve 35° svahu. Shodneme se na tom, že první délku budu vyvádět já. Začnu se hrabat po prsa v čerstvém sněhu a stoupám po centimetrech. Konečně se dostávám z nejhoršího, ale stále musím stoupat v hlubokém měkkém sněhu. Konečně dolézám ke skále, kde za odštěp tvořím štand. Skučím

bolestí, protože mám přemrzlé prsty. Parták je za chvíli u mě a říká, že mi spadla smyčka. To mě neopustí do konce výletu. Když tě potká den blbec doma, tak je to otravné, ale nebezpečné. V zimní stěně si člověk koleduje o průser. Ludva vytahuje první skalní úsek (chápej úsek, kde není jen sníh) a já na něj křičím, že už končí 50m lana. Říkám si, že toto je to jediné čtyřkové místo, o kterém se hovoří v průvodci. Ale takových míst v průběhu cesty nacházíme víc než dost. Za chvíli jsem u něj a on, ať

raději nepadám. Nemohl najít místo na štand, a tak vyhrabal dva stonky kosodřeviny. Se špatným jištěním v Tatrách už dávno počítám, tak s chápavým úsměvem přebírám matroš a další vysněženou délku vydřu už ke hřebeníku, kde tušíme lepší jištění a snad menší parkárnu. Ludva si zase užívá lezení a já na další délce opět hrabání ve sněhu ala všem horolezcům známé sněžné prase. Když po sté šlapu na jednom místě jak na běžícím pásu, tak vypustím ventil a trochu si zařvu. Hned si uvědomím, jak tyto projevy nemístně působí v tak krásném prostředí. Uklidním Ludvu, že jsem v pořádku a už si kleju jen pod vousy. Po několika délkách nadhodím, že vrchol už musí být blízko. Ale toto tvrzení je založené jen na zbožném přání a ne faktu. Jsme maximálně

Ludva u nástupu Banánu

Slunce ještě vysoko

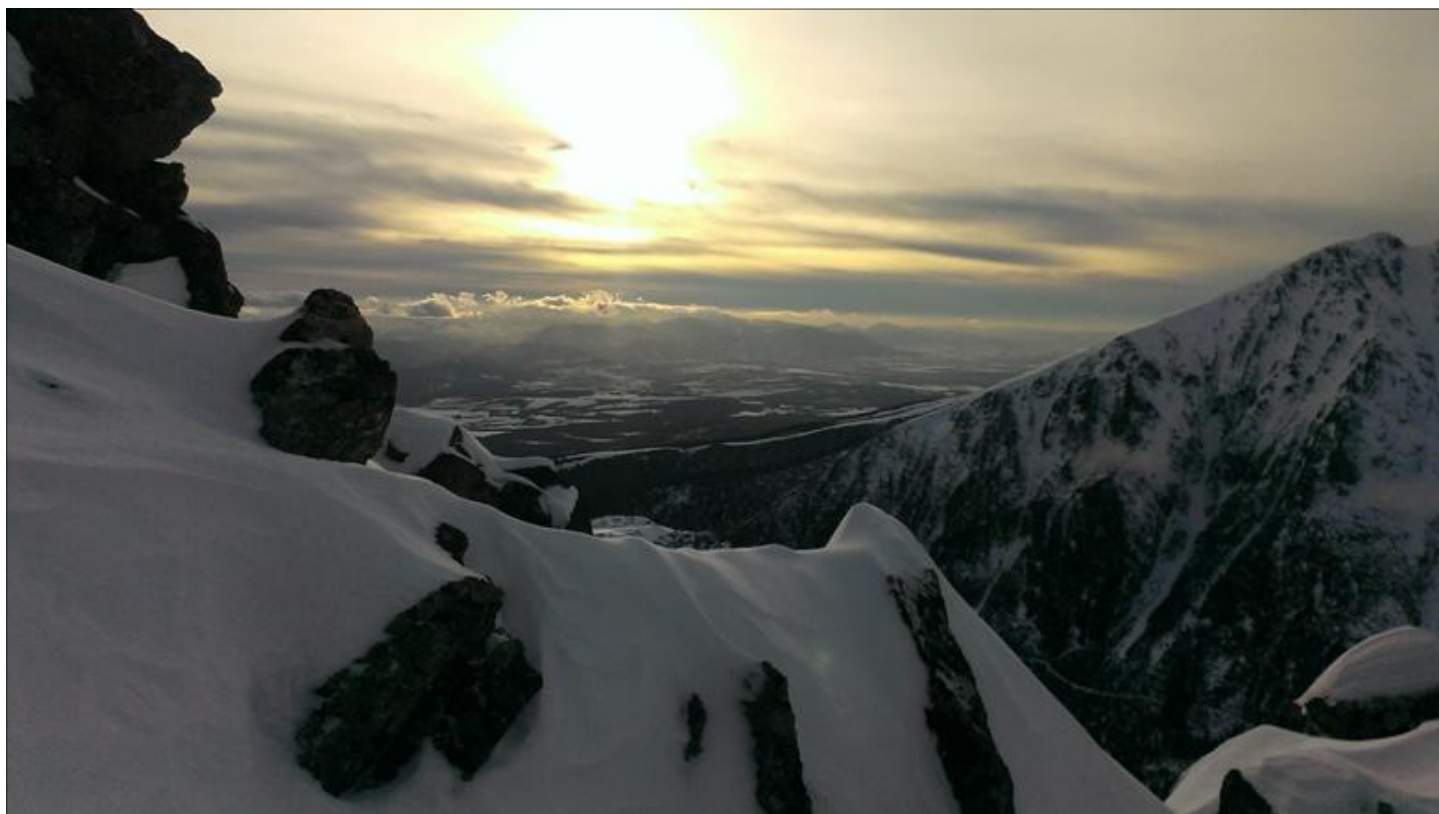
v polovině a nás čekají další obtíže. Snažíme se lézt cestou nejmenšího odporu, ale i to nás ve špatném sněhu stojí spoustu sil. Postupně přichází silný nárazový vítr, který víří prachový sníh na všechny strany a my oceňujeme

lyžařské brýle. Na jednom stanovišti říkám partákovi, ať udělá příští štand na dobrém místě, že si dáme čaj. Já místo odpočinku k němu dolezu tak akorát, abych strhl kompletní vybavení i kalhoty se kšandami a vykonal potřebu na „nejkrásnějším a nejstudenějším“ místě ve stěně. Samozřejmě škobrtnu tak, že se skoro odporoučím do údolí. Říkám si, že den „B“ pokračuje, ale snažím se nenechat se zlomit. Lezení má ale i světlé okamžiky. Například když sedím rozkročmo v sedélku, jistím Ludvaje více méně přes sebe a můžu sledovat krásné okolní kopce. Ludvík je klidný a pozitivní člověk, takže je oporou i v úseku, kdy lezu od štandu pěknou stěnkou na hranici svých možností a k tomu bez jištění. Podle mě nejhezčí úsek cesty. Slunce začíná pomalu nabírat k odpočinku a my konečně vidíme vrcholový hřeben. Domlouváme se, že když to půjde, tak budeme lézt současně. Řada je na mně, a tak se vydávám do svahu, kde asi na sto metrech obhazuju pro nedostatek možností jeden kámen. Dřu jak stroj, cepíny do sněhu a dva kroky, pak výdech. Zde je už znatelně větrem ztvrdlá

vrstva, cepíny drží, ale nohy se opět boří. Zatěžuju tedy svah koleny a mačky zarážím jen jemně. Snažím se držet tempo, ale už toho mám opravdu dost. Konečně převezu přes vrcholovou hranu a mám prázdko. Dobírám mechanicky lano, aby Ludvovi nepřekáželo a čumím do usínající krajiny. V tu chvíli neexistuje nic, jen ticho a já. Jakoby se i vítr zastavil. V 16.30 hod. se i parták přehupuje přes hranu a začínám opět myslet. Po celém dni bez pořádného napití do sebe liju čaj a koušu zmrzlou tyčinku. Pakujeme věci a Ludva dobře namítne, že se nám budou mačky ještě hodit. Jdeme nejdříve po normální zasněžené pěšině, pak seběhneme po sněhové hraně až do Sedla pod Ostrvou (1966m). Čeká nás

Poslední délky

500m výškových dolů po lavinězním svahu, ale spoléhám se na to, že sněhu, který by mohl s námi spadnout, je pomálu. Ludva mě následuje v bezpečné vzdálenosti, snažíme se svah co nejméně zatěžovat. Naštěstí ve spodní části trefuju v kosodřevině stezku a v půl šesté konečně shodíme mačky a sedáky. Mu-

Blahouš na vrcholu

sím se pořádně napít, a tak jdeme do chaty na pivo (Zubr za 1,80euro). V chatě se oklepeme dostatečně, abychom si začali užívat právě prožité dobrodružství a mohli 4km seběhnout k našemu autu. Cestou si ce není mnoho hvězd, ale ko-

lem měsíce se nachází Halo efekt, takže se kocháme. Chvilí vegetíme na zastávce, doplňujeme tekutiny a jídlo a Ludva mi dává do termosky čaj. Dám si ho pod hlavu, aby byl ráno trochu teplý a po půlnoci, když se probudíme, tak zjišťuju, že nebylo utažené víčko a vylilo se mi pod károšku. Naštěstí jsem si udělal izolační „rošt“ z lana, který mě chrání od chladu. Jako vždy, plný dojmů, zírám do tmy a přehrávám si den, tu děsivou nádhru. Ráno zjistíme, že se mi někde zatoulal šroub do ledu a k tomu mám tržnou ranku na stehně a roztržené nové kalhoty. Už mě ani nepřekvapí, že mám omrzlé konečky prstů na ruce. Ludva zcela nedotčen má z výletu radost, já dost rozporuplné pocity. Sněží, a pak prší, předpovědi jsou špatné, jedeme domů. Zastavujeme se na Štrbském plese, kde nakupujeme suvenýry, a pak přes deštivé Slovensko domů.

S trochou nadsázky se s Ludvou směju, že jestli kluci (schválně neuvádím jména) nepřelezu tento rok severku Eigeru, tak máme výstup roku. Ale i tak, tenhle zážitek z kabátu dlouho nevyklepu. Díky partáku.

Blahouš

OTVÍRÁNÍ BOULDERŮ ANEB BOULDRY V PSTRUŽÍ MYSL VZPRUŽÍ

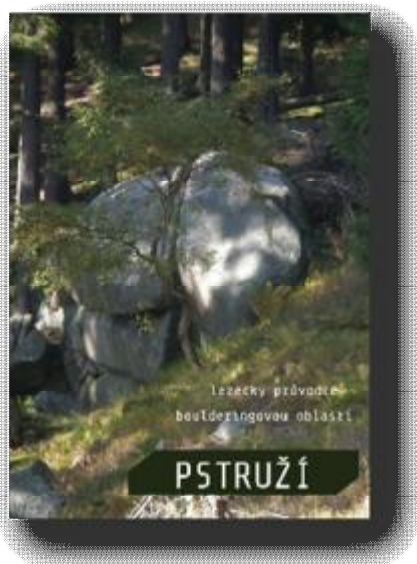
Tato akce je určena nejen pro vyznavače boulderingu, ale i pro krušnohorské kvakerské patrioty, či obyčejné šutromilce, jež touží poznat nové skalní terény Krušných hor. Charakter akce má mnohem blíže k happeningu než k oficiální ceremonii či sportovní soutěži. Oč jde? Čtěte dále!

- V plánu je slavnostní otevření nové boulderové oblasti „Pstruží“.
- Termín otvíračky je naplánován na sobotu 5. 4. 2014.
- Kromě slavnostního proslovu je pro vás jako hlavní chod připraveno 159 boulderových směrů a mnoho dalších variant na krásných balvanech, očistěných v průběhu roku 2013.
- Balvany rozeseté na ploše 300x300m jsou z hrubozrnné žuly a nachází se jen pár minut chůze od parkoviště.
- Obtížnost boulderů se většinou pohybuje od 5A do 6B FB (Petrohrad) a nezřídka se jedná o hajbóly!!!
- Zahájení akce je plánováno od 8:00 do 10:00 na parkovišti naproti autoopravně na horním konci obce Pstruží. Souřadnice parkoviště: 50°20'50.250"N, 12°49'18.236"E. Na parkovišti bude v tuto dobu čekat „uvaděč“, který po úvodním proslovu bude posílat příchozí účastníky do skal.

Za dobrovolný symbolický „peníz“ lze od „uvaděče“ přímo na parkovišti koupit detailního fotografického průvodce, vytištěného na křídovém papíře. Průvodce je možné též zdarma stáhnout ze stránek Horoklubu Chomutov nebo na http://jardaelektrikar.ic.cz/podklady/pruvodce_25proc.pdf.

Vlastní lezení bude probíhat již podle vaší rezie. Vyhrává ten, kdo se dobře baví!

Afterpárty patří již neodmyslitelně k závěrečné fázi takovýchto akcí a i my pro vás „něco“ v tomto duchu připravujeme. Bližší info bude včas zveřejněno na stránkách Horoklubu Chomutov.

PKH 2014 aneb na běžkách po hřebenech Krušných hor

31. 1. - 2. 2. 2014

Jířa Šťastný

Ačkoliv letošní zima běžkařům vůbec nepřála, přesto jsme zkusili jako každý rok zorganizovat přejezd hřebene krušných hor na běžkách. Tradiční poslední lednový víkend jsme z důvodu zaneprázdněnosti „Nejdecké sekce“ posunuli na přelom ledna a února a doufali jsme, že napadne alespoň nějaký sníh. Ještě týden před odjezdem, tj. v klasickém termínu, to na lyže rozhodně nebylo, ale v západní části krušných hor přeci jen něco nasněžilo. A tak se domlouváme, že letos zkusíme opět po dvou letech přejet západní část hřebene.

Většina lidí, kterým říkám, že se pře-

jezd pojede, si sice klepe na čelo, ale já vím, že i když nad Chomutovem moc sněhu není, tak nad Sokolovem ho je mnohem víc. A protože „Nejdecká sekce“ to ví také, vyrážíme v pátek ráno do stopy jenom my, tj. já se Zdenou a „Nejdecká sekce“ (Luboš Třeba, Vladimír Káňa, Milan + Petra + Vítek Tlustošovi). Akorát, že každý volíme jinou startovní pozici. Zatímco já se Zdenou jedeme vlakem do Muldenbergu, ostatní se nechávají odvézt autem do Mühlleithenu a jedou asi s hodinovým náskokem před námi po německé straně hor ve zdejší perfektní stopě

Skupinové foto při I. etapě

Zdena ve stopě I. etapy

(kammloipe). Sněhu sice není nazbyt, ale na pohodové svezení to úplně stačí. Chvilími dokonce vykoukne sluníčko, což ještě umocňuje radost z pohybu v tak krásné stopě. Kdo nejel, tak rozhodně prohloupil, protože dnes to rozhodně nemá chybu. Po třetí hodině odpolední přijíždíme do dnešní první občerstvovny na Jelení, kde už na nás čeká „Nejdecká sekce“. Aby tam nebyli příliš brzy, tak si cestu zpestřili sesbíráním asi 14-ti kešek. Po řádném doplnění dostatečného množství kalorií a tekutin vyrážíme nezvykle brzy na dnešní poslední úsek do Horní Blatné. Od silnice je udělaná strojová stopa, což nikdo nečekal,

ale všechny to potěšilo. S mnohem veselejší náladou si užíváme poslední kilometry dnešní trasy, nezvykle ještě za světla. Obvykle se totiž na Jelení zdržíme déle a tento úsek pak dojíždíme při čelovkách. I závěrečný sjezd po louce do Horní Blatné je v pohodě, kupodivu i tady je sněhu dost.

Po příchodu do hotelu Modrá hvězda nás vítá naše stará známá paní vedoucí, což nás moc netěší, protože tím pádem očekáváme nízkou kvalitu služeb, jako obvykle, ale jsme mile překvapeni ochotou obsluhy. Chvilí přemýšlíme, jestli se máme nejdřív jít na pokoje převléknout nebo nejdřív zahnat žízeň, ale ta nakonec vítězí. A tak nejdříve plníme žaludky a až po té se jdeme ubytovat. Zabíráme největší stůl, ke kterému průběžně dochází další lidé, podle toho, jak postupně přijíždí. Nakonec se nás na tradiční páteční večírek schází celkem šestnáct. Svinča vytahuje kytaru, Luboš basu, Květa housle a zábava je v plném proudu. Ačkoliv paní vrchní k našemu stolu už nechodí tak často, jako odpoledne, přesto nás nevyhazuje už v deset hodin, jak tomu bývalo dříve zvykem. Nakonec prý po půlnoci došlo i na nějaké ty panáč-

Večírek v Horní Blatné

ky, ale to už jsem tam naštěstí nebyl.

Snídaně je domluvená ráno na osmou hodinu, což většina lidí stíhá bez větších problémů. Někteří odchází do stopy hned po snídani, jiní si raději trochu přispí a do stopy nespěchají, protože vědí, že dnešní etapa jim stejně neuteče. Já vyrá-

Skupinové foto v cílové stanici

žím se Zdenou a Radkou z hospody mezi prvními, abych se ještě stihnul vrátit z Božáku zpět. Slíbil jsem totiž Ústečákům, že jim odvezu auto z Blatné do Chomutova, protože stejně musím jet hlídat Filípka. Sněhu je tedy trochu míň, než jsem čekal, ale pořád je to v pohodě sjízdné. Ale strojová stopa jako včera to rozhodně není. Pod Božídarským Špičákem nás dojíždí Svinča a společně jedeme přes pláň do hospůdky Špičák, která je hned na jejím začátku. Opět se řádně občerstvujeme, protože nás s Radkou čeká stejná cesta zpět, zatímco ostatní musí ještě přes Klínovec a Meluzínu dojet až na Měděnec. Zatímco my už jsme najedeni a napojeni, ostatní pořád nikde. S více než hodinovým zpožděním přeci jen doráží, jeli zkratkou přes Myslivny. Už se nám nechce déle čekat, a tak se s nimi loučíme, přejeme jim pěkný zbytek dnešní etapy a vyrážíme stejnou cestou zpět. Na Blatné se ještě jednou občerstvujeme v Modré hvězdě, a pak už frčíme autem zpět domů.

V neděli odpoledne pak čekám

v Chomutově v Bezručáku na dojezd celé skupiny. Včera připadlo pár centimetrů sněhu, takže se dá v pohodě dojet až sem. Po chvíli čekání opravdu přijíždí prvních „sedm statečných“, Luboš s Vladimírem šli prý ulovit ještě nějaké kešky, tak prý dorazí později. Dělán jim závěrečné foto, pak už zbývá jen sundat lyže, naskládat se do aut a vzhůru domů.

Co dodat na závěr, snad jen to, že ačkoliv to vypadalo, že letošní jedenáctý ročník se vůbec nebude moci uskutečnit, nakonec to bylo super a celá trasa se dala celkem v pohodě na starších lyžích projet. Všechny tři etapy projeli jen členové „Nejdecké sekce: Luboš Třeba, Vladimír Káňa a Milan + Petra + Vítek Tlustošovi. První dvě etapy projela Zdena Šťastná, druhé dvě etapy pro změnu členové „Ústecké sekce“: Pavla Koukolíčková, Jana Zelenková, Petr Zeithammer a Štěpán Kurta. Všem děkuji za účast a těším se zase na příští rok.

Jířa

Památník horolezců v Tisé

V minulých týdnech zveřejnil Gerhard Tschunko na www.lezec.cz svůj úmysl zhotovit památník obětem horolezectví a to v Tiských skalách s tím, že žádá o sponzorský dar. Proti tomuto úmyslu se zvedl odpor početné lezecké komunity a v následujících dnech se skupina odpůrců pod vedením Filipa „Papouše“ Křivinky sešla s Gerhardem Tschunko, kde se domluvili, že p. Tschunko zváží provedení a umístění památníku. Horoklub Chomutov, jako jeden z odpůrců, obdržel fotografii (viz níže) s podobou památníku připraveného k realizaci. Na to Horoklub reagoval otevřeným dopisem, přičemž obdržel odpověď od p. Tschunka (oboje viz níže).

V Chomutově dne 6. února 2014

Věc: vyjádření k plánovanému vybudování památníku

Dne 3. února 2014 se Výkonný výbor (dále VV) Horoklubu Chomutov na svém pravidelném zasedání opětovně zabýval otázkou plánovaného vybudování památníku horolezců v Tisé. Reagoval tak na dopis od pana Gerharda Tschunka, s žádostí o vyjádření k nové poloze památníku adresovaný oddílům.

Přestože se všichni přítomní shodli na tom, že nemají zájem kategorickým odmítnutím památníku znehodnotit práci a úsilí, které pan Tschunko doposud na realizaci památníku vynaložil, a velmi si cení toho, že pan Tschunko vyslyšel připomínky a předložil návrh jiného umístění památníku, **výhrady ze strany Horoklubu Chomutov tr-**

vají a níže je jejich shrnutí:

VV Horoklubu Chomutov kategoricky odmítá některá tvrzení, že všechny oddíly byly o záměru informovány a trvá na tom, že do doby zveřejnění podoby a umístění památníku na Tlouštíkově na lezec.cz mu žádné informace nebyly poskytnuty.

Absence diskuse a nezveřejnění záměru na veřejně přístupných webových stránkách je v případě zásahu do veřejného prostoru zásadním problémem. Je přirozené, že se veřejnost vždy rozdělí na příznivce a odpůrce. Tyto skupiny pak předkládají argumenty a společně v diskusi hledají kompromisy. Jakákoli diskuse vedená až po zveřejnění prakticky hotového návrhu je nutně „křečovitá“ a VV s takovým postupem nesouhlasí. Věříme však, že k této (podle našeho názoru) chybě došlo nedopatřením.

Zveřejnění informace o plánovaném památníku až v době, kdy je hotový návrh památníku a jeho realizace je v pokročilém stavu, v podstatě vylučuje možnost předkládání jakýchkoli konstruktivních návrhů. V této fázi se lze zabývat už jen margináliemi, jako je výška umístění cedulek apod.

Chybí nám podstatná informace o tom, kdo a podle jakých kritérií provede, případně již provedl a bude nadále provádět výběr osobností, které na památníku budou umístěny. S postupem, že se nejprve souhlasně vyjádříme k podobě památníku a následně se dozvíme, jaká konkrétní jména na památníku budou, VV nesouhlasí.

Nesouhlasíme s návrhem umístění památníku na přírodní skalní útvar. Bez ohledu na kvalitu grafického zpracování návrhu je VV jednotný v názoru, že památník na skalním útvaru za Srnčími věžemi vypadá nepatřičně, dá se říci i divně a bude-li přihlíženo k našemu názoru, pak vytvoření památníku v takové podobě nepodporujeme. Důstojnější chrám, než tiché skalní údolíčko si lze jen těžko představit, ovšem nemůžeme souhlasit s tím, že si jej „vyrobíme“ kladivem, sekáčem, pilou a sekerou.

VV nepodporuje ani současnou podobu památníku s umístěnými destičkami. VV zastává názor člena VV Horoklubu P. Suchopárka, že za 100 let, a možná i mnohem dříve, už ta jména nikomu nic neřeknou a v horším případě destičky se jmény zmizí a zůstanou jen prázdné, ohyzdné díry.

Ať už bude forma památníku jakákoli, měla by podle našeho názoru umožnit každému horolezci, který přišel o kamaráda (bez ohledu na výšku dosaženého vrcholu), aby si na něj mohl důstojně zavzpomínat. Proto VV nesouhlasí s tím, aby na památníku bylo jen několik desítek vybraných jmen.

Připomínky vznesené v další diskusi byly spíše náměty k širší debatě o tom, jestli památník horolezců, který se setkal s tak negativní reakcí, budou vůbec horolezci navštěvovat, nebo jestli se odbočka k památníku nestane pouze dalším místem, kam si turisté z okruhu odskočí udělat potřebu.

Výkonný výbor Horoklubu Chomutov

Zdravím do Chomutova.

Jsem rád, že k věci památník přistupujete odpovědně. Jenom několik poznámek k vašemu vyjádření.

Jména na památníku nebyla vybrána náhodně. Už od začátku jsem určil mantinely. Od Chomutova po Děčín. Zhruba. Dále pak pouze jména osob jež zahynuly v horách nebo skalách. To znamená při výkonu horolezecké činnosti. To jsou rozhodující kritéria. Zatím, říkám úmyslně zatím, mám 26 jmen. Seznam příkládám v příloze. Je pravda, že návrh památníku jsem udělal já, ale byl dost prodiskutován a schválen jak od architekta ing. Míška, zástupci CHKO, obce Tisá a dalších lidí. Po protestech pracovní skupina určila nový objekt tak, aby vyhovoval po všech stránkách. To je určitá vzdálenost od turistické cesty, útvar bez horolezeckých cest a podobně. Vyhlédnutý masiv vyhovuje mému původnímu záměru, klidné místo, ale ve skalách na počest, upomínku a varování.

To nekvalitní zpracování musíte omluvit, byla hustá mlha. Už se pracuje na lepším podání.

Ještě k provedení. Do skály se v žádném případě nebude sekat. Vše bude vyrobené tak, aby skála zůstala v nejvyšší míře nepoškozená.

Byly vybrány materiály s dlouhou výdrží v podmínkách pro tiské stěny.

Garanci za projekt převzal horolezecký oddíl CC Dubí a HO Lokomotiva Teplice. To znamená i za údržbu.

Bylo rozhodnuto uskutečnit pracovní brigádu dne 29. března. Hlavním úkolem bude úprava okolí památníku.

Ještě k seznamu. Bude tam jenom jméno, místo a datum. Jako na tabulce v příloze.

Děkuji vám za váš názor a doufám, že si vše vyřídíme a osvětlíme.

Gerhard Tschunko

HÁDEJ HÁDEJ KVAKOŠI!

Z CHORÝCH MOZKŮ...

"Slunce! Už ho slyším!" (Květa)

"Já si pamatuju, že si něco nepamatuju." (Květa o málo později)

"Miluju každé počasí, který mě zažene do hospody."

(Dyk na zimní metodice)

Březen 2014

7. 3. 20:00 Koncert - Coffeebreak

- **Kapela hrající živou hudbu na pomezí rocku, funky a jazzu.**

13. 3. 19:30 Filmová hodinka

21. 3. 20:00 Koncert

Co kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v měsíci únor 2014

31. 1. - 2. 2. Přejezd **Krušných hor** na Běžkách
2. 2. Párci se Zuzkou si šlapou okruhy na běžky v okolí chalupy.
Blahoušek s Renulkou, která se rozdranžírovala na sněhovém prkně, procházejí mlhou v zimní krajině ze **Satzungu na Hirstein**.
5. 2. - 20. 2. CRUX team D Tommy s Varskými lezouny podnikají **Španělský trip** - Seynese, Claret, Oliana, Siurana, Margalev a Venasque.
6. 2. Výstup na **Sněžku** v podání Easy teamu (Easy + Veronika + čoklidi) a Ondry.
7. 2. Další výstup na **Sněžku** v podání Easy teamu, Ondry a Míly.
8. 2. Výstup na **Sněžku** do třetice za svítání v sestavě (jak jinak) Easy taem, Ondra, Míla a Hanka.
8. 2. Na trať **Lezeckého maratonu** v jirkovské plastické Aréně vyrazily 8.2. Šiška s Deivinou. Postupně se prohlemzávaly do čela závodu, až se společně v kategorii ♀ + ♀ prolezly až na první místo. V celkovém pořadí skončily bramborově, což byl v našlapaném startovním poli opravdu úspěch.
9. - 11. 2. Ve **Vysokých Tatrách** lezou na Tupou cestou Banán Ludvik Kostka s Blagodaničem.
14. 2. Samotoulku po **Hasištejnských** skalách provádí zcela sám Blagodan a občas něco vyhlemzá. Navštěvuje Křemennou věž, Mnicha a Skály na hřebeni.
15. 2. Mart'an Jechů obsadil 9. místo na nominačním závodu do reprezentace **Českého poháru** dospělých.
17. 2. Párek se potuluje po skalních útvarech v **Pruněrovském údolí**.
18. 2. V **Perštejně** v okolí Ztracenky a Sekery se potuluje Blagodan Tvořič a tvoří.
21. - 23. 2. Nepříliš pohodlný bivak pod lavinou, akupunkturní vpichy do zad lavinovou sondou, cepín vytržený ze štandu svištíci okolo hlavy a další lahůdky zimní metodiky si ve dnech 21. - 23. 2. na chatě **Výrovka v Krkonoších** vyzkoušelo 34 členů a příznivců Horoklubu. Zdařilou akci ozdobilo nemálo účastníků metodiky výstupem na **Sněžku** zledovatělou mixovou cestou podél řetězů.
22. 2. Jechóza opět zabodoval a obsadil 4. Místo na závodech **BigWall** open v Praze.
23. 2. Na Cyklistické věži v údolí **Kameničky** zakládá Párek vrcholovou knihu.
K věži dojíždí stylově na kole ve zbytcích sněhu.
26. 2. Hodiny hledá Párek skalní útvar **Michalova skála** a poté málo lezecky významný útvar zhodnocuje.
26. 2. - 27. 2. Na **Pantáku** úřaduje Pája Bohuňek.
27. 2. Oblasti v údolí řeky **Ogry** navštěvují Jirka Kučera s Párkem.